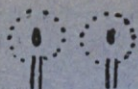

19 59

NAŠA LUČ

9

Za Vse svete

Ko bomo te dni romali »na tisto tiho domovanje, kjer mnogi spe nevzdravno spanje, kjer kmalu dom bo moj in tvoj«...

...se spomino na dolge vrste rojakov in rojakinj, ki jih krije tuja zemlja! Njihove grobove je prerasla trava. Nikogar več ni, ki bi se jih spomnil. Pomolimo za vse te neznane »Oče naš...«!

»Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti! Naj počivajo v miru!«

O televiziji in še kaj...

Zdravniki resno odsvetujejo otrokom do 5. leta starosti gledati televizijo. Vibracije na zaklonkah očem najmlajših škodujejo.

Na Švedskem so zdravniki ugotovili novo bolezen, ki ji pravijo »televizijska božjast«. Napade predvsem mlajše osebe, ki presedijo po cele ure pred televizijskimi aparati. Ker se podobe tresejo, pride pri tako bolnih osebah do krčev v obraznih in ročnih mišicah. Zato zdravniki priporočajo gledalcem, naj si nataknejo rdeča očala, kadar gledajo televizijo.

Strokovnjaki pravijo, da bi ena H (vodikova) bomba v Porurju, kjer so ljudje gosto naseljeni, ubila naenkrat 8 milijonov ljudi. — Atomska sila neizmerno lahko dvigne raven človeške civilizacije ali pa konča svet s civilizacijo in kulturo vred.

Človeško telo ima 896 različnih mišic. Čim manjša je mišica, tem večkrat se lahko skrči.

Nekemu fantu, ki se je poročil, je slavn pisatelj čestital in mu ob tem napisal

to: »Če Ti bo Bog dal sina, bodi zanj podobna božja. Daj, da se Te bo do desetih let »bal«. Bodi njegov »učitelj«! Potem glej, da Te bo »ljubil«. Zato bodi njegov »oče«. Do smrti pa naj Te »spoštuje«, ker boš skušal biti njegov »prijatelj«. Daj svojemu sinu dobre smernice, prava načela, kako se živi. Na to glej bolj kot na to, da bo marljiv. Daj, da bo pošten; to je važnejše, kot pa da je spreten. Tako bo blagoslovljena Tvoja smrt!«

V avstralskih »Mislih« beremo, kako je tamkajšnji slovenski duhovnik neprestano na poti, da obišče vsaj od časa do časa stotine kilometrov narazen naseljene rojake. Pošteno izmučen po več tisoč kilometrih vožnje v zadnjih dneh vozi polagoma mimo nekih delavcev na cesti.

Pa eden nekaj zagodrnja: »Viš ga, pre... etega farja, kako se vozi, mi pa garamo!...«

Duhovnik se zavzame. Slovenski jezik! Ustavi se in zakliče fantu: »Hej, kaj si Slovenec?«

Fant presenečen obstane in, ko pride duhovnik do njega, še vedno ne more do besede. Sram ga je bilo tako »toplega« pozdrava. Ko sta pozneje ob skodelici čaja sedela in se menila, je fant spoznal, da ni samo delo na cesti, ki človeka utruja. Neprestana vožnja in pažnja pri vožnji tudi zbije človeka... Recite, kar hočete: ampak Slovenec je čudna stvar. Da more biti tako surov in ne pusti človeka, ki ga ne pozna in ne ve, kako je z njim, pri miru! Res pa je, da se morda ta naš rojak in izseljenški duhovnik v tisti prostrani Avstraliji ne bi nikdar srečala in pogovorila, če bi ne izustil tistega svojega »farja«...

Marsikaj ljudje na glavo postavijo. Ko sem vprašal Goričanovega, zakaj ne pride več k slovenski službi božji, mi je odgovoril: »O, parkrat sem bil, pa je tako malo ljudi, da sem še jaz prenehal.«

Čudna glava, čudno sklepanje in čudno ravnanje! Saj če boš še ti prenehal, bo še eden več manj. Če se tako godi, je treba reči obratno: »Bom vsaj jaz redno hodil in bom še kakšnega pridobil, da bosta dva več.«

VII. LETNIK - NOVEMBER 1959

Spet trkamo!

V življenju često srečavamo ljudi brez vsakega življenjskega zagona. Njihova podoba nas spominja na meglo brez vetra ali na ladjo brez krmila, katero po mili volji premetavajo morski valovi.

Tak človek je v nesrečo sebi in drugim.

Veseli pa smo človeka, ki zna »pljuniti v roke« ter si sam razumno utirati življenjsko pot.

Isto velja za narod.

Narod, ki vé, kaj hoče in v dosego svojih ciljev strumno zastavi vse sile, mora prej ali slej vzbuditi spoštovanje vseh.

+

Čeprav smo Slovenci v tujini razkropljeni po vseh kotih zemeljske oble in živimo v najrazličnejših okoliščinah, imamo vendar nekaj skupnega, kar nas loči od okolice: *smo košček slovenskega naroda*. S svojo govorico, s svojo pesmijo, narodno nošo, tiskom in organizacijami, ki pospešujejo naše narodno življenje, tvorimo ljubke slovenske otočiče, ki so v okras tujini, v veselje in tolažbo nam samim ter v ponos in oporo Sloveniji.

Razumemo, da je na žalost po vseh zakonih življenja v družbi slovenstvo v tujini obsojeno na smrt. Kajti vse nas vabi in sili, da bi čimprej pozabili na svojo posebnost ter se v vsem prilagodili okolju. Tu v resnici ni lahko vztrajati in držati glavo nad vodo, ker je treba stalno plavati proti toku.

Ako ne bo vedno novega dotoka v naše vrste, bo napočil čas, ko bo morje tujine zalilo osamljene slovenske otočiče in bosta s tem v tujem svetu umolknila slovenska beseda in slovenska pesem. Le slovenski

grobovi in popačena slovenska imena potomcev bodo pričali, da so tod nekoč živel, gradili in prepevali Slovenci.

+

Taka je tedaj naša usoda in usoda izseljencev večine narodov.

Ali nas bo ta trda resnica spravila v malodušje in otopelost ter nam zagrenila veselje do dela za slovensko stvar?

To se ne sme zgoditi!

Saj tudi skrbna mati vé, da bo umrla, a jo to samo podžiga k čim vztrajnejši delavnosti za tiste, ki jih ona ljubi. Vestna mati hoče zvesto dovršiti svoje poslanstvo v času, ki ji je dan.

Enako mora biti z nami!

Mi se moramo znajti v okoliščinah, v katerih živimo.

Kot narod ne smemo biti podobni megli brez vetra ali ladji brez krmila. Mi *moramo dobro poznati naloge*, ki nam jih kot koščku slovenskega naroda v tujini nalagajo razmere in čas. Napeti moramo složno vse sile, da bi svoje poslanstvo čimprej in čim popolneje dovršili.

+

Kateri naloge nam nalaga čas?

Opozarjali smo že ponovno, da živimo v usodni zgodovinski prelomnici.

Staro se ruši. Gradi se novo. Odloča se za stoletja.

Celo veliki narodi s skrbjo gledajo v bodočnost.

Kaj šele mi?!

V teh silnih pretresih in prekucijah se mali slovenski narod zdi podoben nebogljenemu čolniku, ki ga neusmiljeno premetavajo razburkani valovi.

Kaj bo s tem čolničem?

To je v božjih rokah, boste rekli.

Točno! Tudi to je res!

Toda Bog po ljudeh posega v dogodke sveta. Zato smemo reči, da bodočnost slovenskega naroda v znatni meri zavisi od nas in morda predvsem od nas, ki živimo v tujini.

Kako?

Naš narod muči vrsta problemov, ki čakajo na pravično rešitev na mednarodnih področjih.

Toda kdo v svetu pozna naše narodne bolečine?

Kdo sploh kaj ve o nas?
Malokdo!

Povsem jasno je, da bo tedaj ena prvih nalog slovenskih izseljencev, da svoj narod v častni luči predstavljajo tujemu svetu.

Bistveno važno je, da svet spozna nas, naše probleme in naše težnje.

Kako doseči ta cilj?

Težko je reči, kako!

Mi smo majhen narod. V očeh teh, ki so na vrhuncu zemeljske moči, pomenimo bore malo ali sploh nič. Gospodarsko smo namreč šibki, nimamo močnih armad, ne atomskih bomb in ne pošiljamo raketnih izstrelkov v vsemirje.

Za »vélike« tega sveta torej nismo zanimivi. Ti se ne bodo prav nič pomišljali medsebojne račune poravnnavati brez nas in v našo škodo.

Brez vsakega dvoma se bomo kot narod morali še boriti s tisočermi težavami.

A to nas ne sme plašiti!

Ovire nas morajo samo podžgati k trdni odločitvi, da hočemo uspeti za vsako ceno. In uspeli bomo, ako se ne bomo plašili žrtev in bomo imeli smisel za skupen nastop.

+

Naš cilj je in mora biti, da svet spozna Slovence, njihove težave in težnje.

A to še ne bo zadostovalo.

Mi moramo svet privedi do tega, da nas bo spoštoval in cenil.

A tega ne bomo skušali doseči z vojaško, tehnično ali gospodarsko močjo, ker smo pač za kaj takega prešibki, temveč s *poštenim delom, varčnostjo in plodnim kulturnim delovanjem*, ki naj bi okoliščinam primerno zajelo sleherno slovensko ognjišče v tujini.

Kulturno pa ne deluje samo tisti, ki piše knjige ali sodeluje pri revijah, marveč tudi tisti, ki ta tisk kupuje, bere in širi. Tudi ni prosvetni delavec samo ta, ki prireja odrske nastope, ampak tudi vsi tisti, ki pridejo prireditve gledat in jo denarno omogočijo.

MED VSEMI TEMI ČINITELJI NAŠE KULTURE MORAMO NAPRAVITI TRDNO ZAVEZO, DA BOMO POSTALI

ALI OSTALI ZVESTI DRUG DRUGEMU. Le tako se bo ostvarilo okolje, v katerem bo mogla naša omika v tujini uspešno napredovati in učinkovito služiti koristim našega naroda.

+

Malo pišče toliko časa trka s svojim slabotnim kljunčkom na jajčno lupino, da se ta razpoči in nebogljene mu bitju odpre pot v življenje.

Tako tudi mi vztrajno ponavljamo iste klice k *povezavi slovenskih vrst v tujini* s trdnim prepričanjem, da bomo slednjič le predrli debelo steno predsodkov, okorelosti, egoizma in starokopitnosti ter se bo za Slovensko izseljensko zvezo in njen program, ki odgovarja sodobnim potrebam Slovencev v tujini in domovini, navdušilo vse, kar je v izseljenstvu še zdravega.

V-ko.

Po Tebi me žeja...

(Iz psalma kralja Davida, ko se je mudil v idumejski puščavi)

Bog, moj Bog si ti; željno te iščem.
Po tebi žeja moja duša,
po tebi hrepeni moje telo,
kot suha žejna zemlja sem, brez vode.

Naj bi te gledal v svetišču tako,
da bi užival tvojo moč in slavo.

Biti v tvoji milosti je boljše kot
življenje samo,
moje ustnice ti pojejo hvalo.

Moje srce se bo radovalo
kot ob bogati pojedini,
moja usta in ustnice se bodo
v tvojo hvalo odpirale.

Spominjam se te na svojem ležišču,
v nočnih stražah premišlujem o tebi.

Zakaj moj pomočnik si postal,
da se radujem v senci tvojih peruti.

Moja duša se tebe oklepa,
tvoja desnica me opira.

(Psalm 62)

Duše pomočnice

Naj popišem enega od neštetič zgle-
dov, kako so mi v življenju pomagale
verne duše v vicah.

Kot štirinajstletni dečko sem moral od-
iti v mesto. Dobil sem službo pri nekem
trgovcu na debelo in drobno, da bi se pri
njem izučil za trgovskega pomočnika. Go-
spodar je bil sicer veren in dober človek,
siten in natančen pa tudi tako, da sem mu
mogel le redkokdaj ustreči. Zlasti me je
vedno mikastil zaradi tega, ker zjutraj ni-
sem o pravem času ustajal. Hotel je nam-
reč, da je bilo do sedme ure, ko smo trgo-
vino odprli, vse pripravljeno, počiščeno,
pometano... Na vse načine sem se trudil,
da bi se zbudil o pravem času, pa kar ni in
ni šlo.

Pri hiši je bila starejša in zelo pobožna
ženska Micka, ki je sleherni jutro že zgo-
daj odhajala k maši. Neki večer sem stopil
k njej in jo prosil, naj bi me vsako jutro
zbudila, ko bo odhajala od doma. Res bi
bilo to že ob petih, jaz pa bi rad poležal
vsaj še pol ure. Toda rad bi žrtvoval pol
ure spanja, da le ustrežem svojemu gospo-
darju.

Ko sem ji razložil svojo težavo, mi je
zagotovila, da me prav rada zbudi. Prista-
vila pa je, da bi se vsako jutro lahko sam
zbudil, če se bom ravnal po njenem nasve-
tu:

»Vsak večer zmoji s polnim zaupanjem
očenaš za duše v vicah, pa te bodo one po-
klicale. Zbudil se boš tisto minuto, katero
boš hotel.« Dala mi je še nekaj materinskih
naukov in me utrdila z nekaterimi primeri
uslišanj iz lastnega življenja. Vesel sem
odšel od nje.

Preden sem se spravil spat, sem res zmo-
lil očenaš. Nato sem mirno zaspal v prepri-
čanju, da se bom drugo jutro o pravem času
zbudil.

In zjutraj? V spanju sem čisto razloč-
no slišal: »Lojze, vstani!« Zbudil sem se in
se takoj začel opravlјati. Naenkrat pa sem
se spomnil: »Kdo pa me je poklical? Koli-
ko je ura?« Pogledal sem. Točno pol še-
stih, torej čas, ko sem se sleherni dan na-
menil vstati. Spomnil sem se Micke, raz-
govora z njo in očenaša, katerega sem zve-

čer zmolil za verne duše. Torej so me le
poklicale verne duše...

Kot dečko sem si vse to težko predstav-
ljal. Podvomil sem in se prepričal, če me
ni poklicala sama Micka. Toda videl sem,
da so bila vrata zaklenjena in v to po-
slopje sploh ni mogla brez ključa, ki sem
ga sam hranil. Poleg tega je ona vselej od-
hajala v cerkev že ob petih... Torej so
me le zbudile verne duše, katerim sem se
priporočil.

Od tistega dne nisem nikoli več zale-
žal in gospodar je bil zelo zadovoljen z
menoj. Sleherni večer sem zmolil očenaš
po nasvetu dobre Micke in vsako jutro sem
se zbudil točno ob pol šestih.

To mi je dalo tudi dosti misliti. Koliko
morajo biti te uboge duše v vicah potrebne
naše molitve in pomoči, ako že en sam o-
čenaš toliko odtehta pri njih. Namenil sem
se, da bom še večkrat pomolil zanje in se
jim tudi priporočil v kakem drugem pri-
meru, naj mi pomagajo v življenju. Veli-
kokrat sem to storil in nikoli nisem bil
razočaran.

Iz »A. M.«

Lepa gesta papeža Janeza XXIII. nasproti Slovencem

Tržaška škofija je priredila konec sep-
tembrā romanje v središče krščanstva, v me-
sto Rim. Ob tej priliki so se romarji po-
klonili tudi sedaj vladajočemu papežu. Pri
avdienci je bilo okoli 1000 italijanskih ver-
nikov in okoli 250 slovenskih.

Sv. oče Janez XXIII. jih je v lepem nago-
voru pozdravil. Ko je končal italijanski na-
govor, je na veliko presenečenje vseh nav-
zočih spregovoril tudi po slovensko in de-
jal:

»Dragi verniki slovenskega jezika! Z
mislimi in očetovskimi željami smo tudi
pri vas. Toplo vas pozdravljamo in iz
vsega srca blagoslovljamo.«

Iz vseh slovenskih grl se je na te tople
očetovske besede zaslislalo navdušeno vzkli-
kanje: »Živel Janez XXIII.! Živio!«

Skrivnostna pota

Videli smo šolane ljudi, kako so našli pot v katoliško Cerkev. Prihajajo ne samo ljudje z visokih šol, pač pa tudi tisoči drugih. Tudi pri njih so skrivnostna pota pač božja pota v milosti. V naslednjem povzemamo tri pričevanja, ki so bila objavljena v zadnjem času.

*

J. Smith pripoveduje takole: »Moj oče mi je večkrat pripovedoval, kako ga je voda prinesla v katoliško Cerkev. Kot mehanik je bil v službi pri mestnih napravah ter je moral pogosto pomagati pri poplavih, ki so redno nastopale vsako pomlad. Tako je ob taki poplavi nekoč videl duhovnika, ko je meril globino vode na poplavljeni ulici, preko katere bi rad prišel. Moj oče bi mu rad pomagal. Duhovnik je dejal, da mora preko vode, ker gre s sv. zakramenti k umirajočemu bolniku. Zato poskuša najti prostor, kjer bi mogel preko vode.

Moj oče je bil velike postave, duhovnik bolj drobne. Zato se mu je ponudil, da ga prenese preko. Oče je bil res v zadregi, kako bo njegova ponudba sv. Krištofa sprejeta. Duhovnik se ni obotavljal. Rad je sprejel tak način modernega transporta. Ko sta bila še v vodi, ga je duhovnik vprašal, ali je katoličan. Moj oče mu je dejal, da ne, pač pa da je njegova žena katoličanka.

Ko je odložil svoje breme in je bil duhovnik na suhem in varnem, se je zahvalil mojemu očetu s povabilom, naj pride v župnišče, da mu bo kako povrnil njegovo dobroto.

Moj oče se je rad odzval. Ni ostalo samo pri prvem obisku, pač pa so se kmalu spremenili obiski v pouk in nekaj mesecev nato je bil moj oče krščen. Po krstu sta oba povedala zgodbo, kako je neblagoslovljena voda pripravila pot blagoslovljeni pri krstu.

*

Spet drugi pripoveduje: »Res je, da se med drugoverci še vedno najdejo ljudje, ki postrani gledajo katoliško vero. Tako je Fred poročil katoličanko ter jo kmalu pripravil do tega, da ni več prakticirala

svoje vere. Večkrat je ponavljal, da je njegova žena »bila« katoličanka. Fred se je počutil srečnega, žena pa ne.

Minilo je dobrih deset let. Otrok ni bilo, dasi bi jih oba rada imela. Končno se jima je rodilo dete, ki je bilo pa pohabljenno.

Obema je bilo hudo. Fred se je jezil, kako je mogel Bog dopustiti, da se je rodil tak otrok!

Svoje težave je odkril prijatelju, ki je dejal, da je še druga stran. Ako vidi na otroku samo njegovo pohabljenost, naj se spomni na otrokovo dušo, ki je gotovo lepša in tudi važnejša kot telo. Morda je Bog prav zato dopustil telesne napake, da je zakril večjo lepoto duše?

Freda je misel pretresla. Čim dalje je mislil, tem bolj se mu je zdelo, da bo tako. In čim bolj je mislil na otroka, tem bolj tudi na Boga. Končno je rekel ženi, naj se vrne k svoji veri in ob njej je tudi sam postal katoličan. Otroku je moderno zdravilstvo tudi pomagalo ter vsaj deloma popravilo telesne napake. Danes živi vsa družina srečno življenje.

*

»Richard Knudson se je poročil v katoliški cerkvi, dasi sam ni bil katoličan. Imel je tri otroke. Najmlajšega je nekoč povozil na cesti avto in za Rihardovo ženo je bil takšen udarec, da je umrla.

Rihard je mnogo trpel, pa čas pozdravi tudi velike rane. Kasneje je srečal žensko, s katero se je poročil. Po veri ni bila katoličanka. Zato je nastalo vprašanje, kako vzgojiti otroka katoliško, kar je Rihard obljubil ob prvi poroki. Otroka sta bila tudi krščena v katoliški cerkvi.

Iz zadrege je Rihardu in ženi pomagala sosedka, na katero sta se obrnila, da rešita vprašanje. Svetovala jima je, naj se oglasita v župnišču, ki jima bo razložil najpotrebnejše. Župnik ju je sprejel, začel jima je razlagati krščanske resnice. Poudaril je tudi harmonijo v zakonu in edinstvo v veri. Vera je začela Riharda in ženo zanimati; nista hotela ostati na pol poti. Kmalu sta bila sprejeta v katoliško Cerkev. Srečna sta bila, ko sta mogla sprejeti tudi poročni blagoslov. Najlepši dar sta pa prinesla otrokoma, ki sta ju zaradi tega mogla res z lastnim zgledom vzgajati tudi versko.

Okraden tat

Znani kaznilniški dušni pastir Ludovik Arthofer pripoveduje iz svojega delovanja tole zanimivo zgodnico:

»Ko sem bil dušni pastir v Garstenu, kjer je kaznilnica za moške, me je nekega dne ustavil znani vlomilec iz Dunaja in mi razdražen molil pismo ter se zraven na ves glas jezil:

„Berite tole pismo, gospod! Taka nesramnost! Tu mi piše moja ljuba, da je neki barabin ukradel motorno kolo, ki sem ga shranil pri njej. Veste, to je pa že od sile, kakšni so ljudje! Nak, ljudje pa taki, da se človeku kar privzdiguje! Kaj pa vi rečete?“

Nehote sem se moral smejati, ko sem ga videl tako razburjenega pred sabo. Njega, ki se jezi, da mu je nekdo motorno kolo ukradel, sam pa je presedel že štirinajst kazni radi tatvine in vloma. Petnajstič je tokrat prišel k nam z dalj časa — in v tem času mu je nekdo smuknil motorno kolo.

„Zakaj pa ste pravzaprav tu — pri nas?“ sem ga previdno vprašal.

„Jaz? — Gospod, jaz vam povem, da so me za prazen nič zašili. Po krivici, ker me je nekdo obrekoval. Tatovi, to so tisti, ki zunaj letajo, poštene ljudi pa zapirajo...“

„Tak po nedolžnem ste zaprti? In že petnajstič, če se ne motim!“

„Gospod, že vidim, da vi tega ne razumete. Z vami se ne da govoriti.“

Užaljen se je obrnil in šel.»

*

Smešna se nam morda zdi ta zgodba, pa je bridko žalostna. Druge obsojamo, ne razumemo, kako morejo biti taki... Kakor ta vlomilec, ki se je zgražal, da so na svetu ljudje, ki gredo v tuje stanovanje in tam — meni nič, tebi nič — vzamejo motorno kolo.

Tudi mi se razburjamo, da so ljudje taki: opravljivi, krivični, nepotrpežljivi, brez razumevanja, nasilni...

Kakšni pa smo mi sami? Ah, pri nas pa

je vse kvečjemu trenutna slabost, pa tudi ne tako hudo, kakor se zdi...

Zdi se, da je pa le huje, kot si mi sami mislimo.

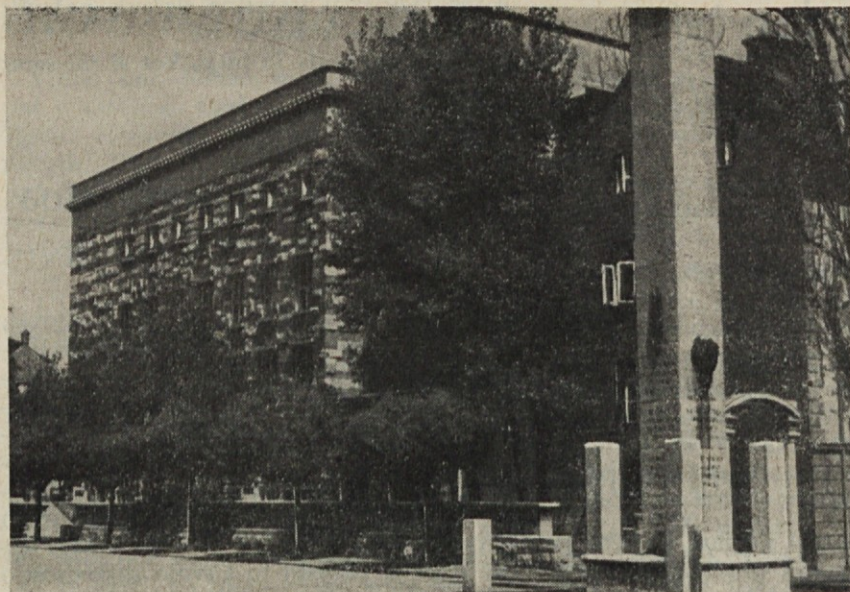
Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani

Če zaideš v Ljubljani od Tromostovja, kjer je Prešernov spomenik, mimo Čevljarkega mosta na Kongresni trg, boš ugotovil, da se promet počasi umiri. Univerzitetno poslopje naznanja, da si prišel v središče najvišjih slovenskih kulturnih ustanov. Zakaj za tem poslopjem, ob tihi Vegovi ulici, stoji lepa zgradba Narodne in univerzitetne knjižnice. Naš arhitekt Plečnik si jo je zamislil in s svojo slikovitostjo vzbuja pozornost pri vseh mimoidočih.

Poslopje je bilo zgrajeno tik pred zadnjo vojno. Toda ustanova, ki ima v njej svoj dom, je že stara. Tja v 19. stoletje sega njen začetek. Tedaj je oblast prevzela knjižnico jezuitskega reda in po dolгих bojih je prišlo do tega, da je bila ustanovljena študijska knjižnica. Kdor je pri svojih študijah hotel pogledati, kaj pravijo o tej ali oni zadevi stare knjige, je šel v to knjižnico in tam dobil knjige v branje. Po prvi vojni je postala to glavna slovenska študijska knjižnica in je pozneje prišla pod okrilje ljubljanske univerze. Tako je danes ta hram in ta ustanova Narodna, to je osrednja slovenska knjižnica in obenem Univerzitetna knjižnica.

Da je taka ustanova, ki ima sto tisoč knjig, v veliko pomoč in korist vsem kulturnim in znanstvenim delavcem ter študirajoči mladini, ni treba govoriti. Malokdo pa ve, da ima svoj rokopisni oddelek, ki hrani največje dragocenosti slovenskega pismenstva. V tem oddelku so najstarejše, najbolj redke in najbolj dragocene slovenske pisane in tiskane knjige. Niso tu le srednjeveški rokopisi, ampak tudi rokopisna dediščina pisateljev in pesnikov.

V knjižnici so shranjeni na roko pisani pergamenti iz srednjega veka. Pisali so jih največ menihi in duhovniki. Iz l. 1428. je na primer tako zvani »stiški rokopis«. Je

V ospredju:
Spomenik „Ilirije
oživljene“ v Lju-
bljani v čast Na-
poleonu na trgu,
ki ima po njem
ime. — Na levo:
Mogočno poslopje
Narodne in vse-
učiliške knjižnice.

tudi več pisarij v cirilici in glagolici, ki so jih našli v zapuščini učenjaka Kopitarja. Dalje imajo tu najbogatejšo jugoslovansko zbirko »inkunabul«, to so ene najstarejših tiskanih knjig, ki imajo začetne črke še risane z roko. Preveč bi bilo naštevati rokopise najrazličnejših naših pisateljev in pesnikov, ki so shranjeni v tej knjižnici. Omenimo le, da so v to knjižnico pripeljali znamenite knjige raznih samostanov: Pleter-

ja, Jurkloštra, Bistre, Stične in drugih, ki so bili za časa Jožefa II. razpuščeni.

Shranjevanje knjig in rokopisov je pomembno delo in zahteva velike pozornosti. V novejši dobi knjige tudi fotografirajo in potem shranjujejo fotografske posnetke. Tudi v naši osrednji slovenski knjižnici je že lepa zbirka takih fotografij.

T.

Mladi junak

Božidar je bil razvajan in samovoljen dečko. Staršem je delal zaradi tega velike skrbi. Saj si skoro niso več znali pomagati z njim. Pa je zbolel. Noben zdravnik ni vedel, kako je z njegovo boleznijo. Rana za rano se mu je odpirala. Kmalu je bil čez in čez pokrit z njimi.

Zdaj so imeli starši šele delo z njim. Naravnost nevzdržen je bil. Toda bolezen ga je polagoma spremenila. Iz dneva v dan je postajal mirnejši. Ni več kričal, še tožil ne, čeprav je trpel neznosne bolečine. Le ponoči je večkrat tiho stokal, ker ni mogel spati.

Obiskal ga je domači župnik in se kar začudil:

»No, Božidar, mislil sem, kako boš tožil in boš ves žalosten! Zdaj pa vidim, da si kar veselega obraza. Le kako moreš ostati tako veder v teh bolečinah?«

»O, gospod župnik, saj to ni tako hudo. Kar me je včeraj bolelo, tega danes ne čutim več. Kar me bo jutri bolelo, za to pa še ne vem. No in današnje bolečine pa že lahko prenesem.«

Mar ni to lep odgovor pogumnega otroka? Marsikateremu bolniku bi prinesel olajšavo in tolažbo, če bi ga večkrat premislil.

Iz dežele pod **TRIGLAVOM**

Na cesti iz Ljubljane proti Celju je bil pri Trojanah hud klanec, ki so se ga bali vsi vozniki in je seveda oviral sodobni promet. Zdaj so ta klanec znižali in modernizirali (od 13 na 6%). Prej je bilo mogoče voziti v Črnem grabnu le s hitrostjo 40 km na uro, zdaj bo možno tudi 80 km na uro. — V začetku oktobra je bila toplota v notranjosti Slovenije že pod ničlo, a ob istrski obali v Portorožu so se še kopali pri 21 stopinjah. — V Novem mestu so začeli graditi novo pošto poslopje. — Ponoči je v jami na Kisovcu (Zagorje) premog zasul 33-letnega Adolfa Trolca. Pet otrok je tako izgubilo svojega očeta. —

Podjetje DOM proda več izdelkov v tujino kot doma. Največ izvozi pletarskih izdelkov (od cekarjev, košar do pletenih stolov). Skoraj 90% tega gre v Ameriko. Dalje izvažajo čipke (v Italijo in Nemčijo, nekaj v Švico in Švedsko). A laneni sukanec za čipke mora kupovati v Belgiji. Tretji izvozni artikel so lesni izdelki, predvsem suha roba.

»Putnik« v Ljubljani so preimenovali v »Kompas« (Komunistična potovalna agencija Slovenije?). — Statistike pravijo, da so pred vojno pri nas popili ljudje več kave in več čaja kot zdaj (l. 1939 so porabili 6.000 ton kave, l. 1958 pa 3700 ton). So jo pač lažje kupili. —

190 kg težkega jelena je ustrelil v Javor-nikih lovec iz Cerknice. — Po raznih gor-skih vaseh na Tolminskem je začela zbi-rati ljudi skupaj — televizija. — Ponekod na Gorenjskem so kmetovalci letos že če-trtič kosili deteljo. — V Galiciji pri Celju so odkrili mnogo železne rude in jo bo že-lezarna v Štorah kar sama kopala.

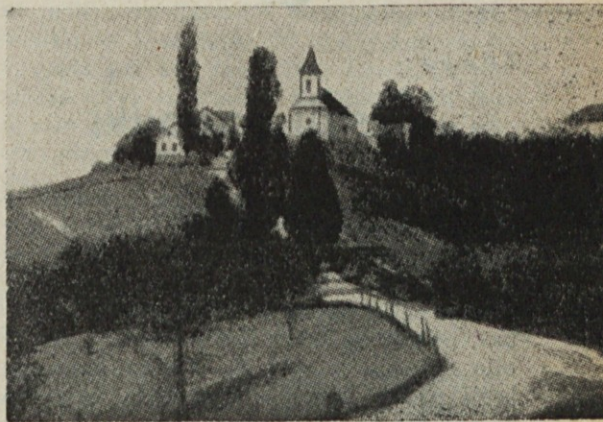
Tretjina Slovencev prebiva v mestih. Konec lanskega leta so našli v Ljubljani 176.000 prebivalcev, v Celju 22.000, Tr-bovlje 15.000, Maribor 83.000, Kranj 20.000, Jesenice 16.000 in Domžale 10.000. Kamnik ima 8.800, Novo mesto 8.000, No-

va Gorica s Solkanom 7500, Koper prav toliko, Murska Sobota 6.000.

Duhovnik v Tržiču na Gor. je hotel natisniti program pobožnosti ob priliki sv. misijona, pa niso slovenski komunisti pustili tega natisniti *nobeni tiskarni*. Zato se je obrnil na *tiskarno v Beogradu*, kjer so pa kar radi natisnili. Čudna strupenost domačega človeka!

Na Mali Šmaren, 8. sept., so porušili eno najstarejših cerkva v goriški okolici — po-družnico sv. Gabrijela v župniji Kromberk. Po prvi vojni je bila obnovljena, med zad-njo vojno pa precej poškodovana. Podob-no kot pred leti pri župnijski cerkvi sv. Barbare v Idriji tudi tukaj niso protesti ljudi nič pomagali. Imajo pač večjo moč tisti, ki so se šolali v »kulturi« v gozdu.

Tu in tam se opaža res višji življenjski standard, a le pri nekaterih. Cene so se po-višale, plače pa ne sorazmerno. Marsikje ni dobiti mesa, ker ga preveč izvozijo. Svoj čas je bila Jugoslavija velika izvoznica lesa. Zdaj smo čitali, da bo uvozila 100.000 ku-bikov mehkega žaganega lesa. Izekavanja po vojni so bila prehuda rana za naše go-zdove.

Znana božja pot Marija Snežna

Po celi vasi

Po celi vasi
lučke ni,
pri moji ljub'ci
so pa tri.

Prva je bela:
nedolžnost vesela.
Druga je plava:
ponižnost ta prava.
Tretja je rdeča:
ljubezen goreča.

Je prvo privila,
k Mariji molila,
je drugo privila,
Marijo prosila,
da rdeča gorela,
bi v srcu cvetela
ljubezen goreča.

Po celi vasi
lučke ni,
v mojem srcu
pa gori —
rdeča lučka njena.

Znova:

Veseli dogodki

Prvi:

Kadar pričakujemo veselega dogodka, je ta dogodek skoraj vedno manj vesel, kakor upamo; kajti človek je tako ustvarjen, da si navadno več želi, kakor dobi. Če nas pa zadene nekaj nepričakovanega, je to »bomba«, pa naj bo žalostna ali vesela. Tako je bilo z menoj in tako bo z vami, ko boste brali prepis pisma dobre, toda nekoliko naivne mame, ki je pisala sinu. Takole je zapisala:

»Ljubi moj sinko!

Ker imam ravno nekoliko časa in ne vem, kaj početi, sem vzela pero v svojo desno roko, da bi ti napisala par besed, katere moram pa napisati s svinčnikom, ker je mačka prevrnila črnilnik. K sreči ni bilo nič črnila v njem.

Že dolgo časa si pri vojaki. Takrat, ko si bil doma, nismo vedeli, da te ni doma, zdaj ko te ni več doma, pa vemo, da te ni več.

Preteklo nedeljo je organiziral naš župan oslovsko dirko. Prvo nagrado je odnesel Petelin. Škoda, da te ni bilo doma, ker bi jo bil odnesel gotovo ti.

Pred nekaj dnevi je razsajala po naših krajih gripa. Smo vsi ozdraveli in od takrat nismo več bolni.

Pošiljam ti tri nove srajce, katere sem predelala iz starih očetovih srajc. Ko jih boš obnosil, jih pošlji nazaj, da bom iz njih naredila dve novi srajci za tvojo sestro.

V četrtek je bil tukaj živinski semenj. Zlasti prašičev je bilo veliko in lepi so bili. Mislila sem ves čas tudi na tebe.

Tvoj brat se je poročil. Njegove žene se gotovo še spominjaš. To je tista Mica iz Žabje vasi, ki je povzročila toliko smeha, ko je umrl naš stari oče, da so se nam kar trebuhu tresli.

Gotovo si tudi ti »fejst« vojak kakor Kramarjev Jože, ki je bil revež zadnje čase dvakrat ranjen, enkrat na glavi, enkrat pa v Ljubljani.

Moram skleniti to pismo z novico, da smo pri nas vsi zdravi razen tvojega strica Mihca, ki je včeraj umrl.

Te objamem in poljubljam na vseh koncih in krajih, kakor boš tudi ti mene, ko se boš vrnil za zmeraj na »urlaub«.

Tvoja skrbna mama, ki te tudi na velike razdalje še vedno nosi pod svojim srcem.«

Drugi:

Janez se je poročil, pa se je že prvi mesec začel nekoliko vznemirjati, ker je njegov »prijatelj« France hodil vedno bolj pogosto v vas.

Ko je France to uvidel, mu je nekoč dejal: »Ti, Janez, se brez potrebe razburjaš. Da boš pa videl, koga ima tvoja žena rada, bova naredila naslednji poizkus:

Navidez si bova napovedala dvoboj z revolverji, in katere bova dala prazne naboje. Ko bo počilo, se bova oba navidez mrtva zgrudila po tleh. Kolikor hočeš, stavim, da bo tvoja žena najprej planila k tebi in te začela vsa v solzah poljubovati.«

Rečeno storjeno. Ženi sta povedala, da je

zadeva resna in da bo revolver odločil. Preden je prišla do sape, sta že ustrelila in padla po tleh. Žena nekaj časa strmi, nato pa gre nazaj v hišo in reče: »Tone, ljubi moj, zdaj pa le pogumno iz omare. Oba ležita mrtva tamle na dvorišču...«

J. J.

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

KRSTI: V Pro-katedrali v Bristolu so krstili 21. junija Amando Marijo Potokar. — V Chipping Sodbury pa 27. septembra Angelo Marijo Gluk. — Čestitamo!

Poroka: V cerkvi Sv. apostolov, Pimlico, London, sta se poročila 10. oktobra Dubravko Matko in Branka Kordič. — Mnogo sreče!

50-letnico je praznoval 22. septembra g. F. Sekolec, predsednik Slovenskega društva. Še na mnogo leta!

Obiski: Prve dni septembra je prišel v Rochdale g. dr. J. Belej, ki je pred kratkim postal monsignor ter je v službi pri vatikanskih uradih v Rimu. V septembru je menjaje opravljal sv. mašo v Rochdale in Haslingden, kjer smo se zbrali vsakokrat kar v lepem številu in tudi zapeli pri maši in blagoslovih. Svoj obisk je zaključil v nedeljo, 4. oktobra, ko smo imeli v šoli v Rochdale popoldan sv. mašo, nato »piknik« in proti večeru rožnovensko pobožnost v kapeli pri sestrah. Lepo je bilo. G. monsignoru smo zelo hvalečni za obisk in ga vabimo, da še pride. — V Oxford je prišel predavat g. dr. J. Vodopivec, ki je profesor na rimski univerzi. Vsakih pet let je namreč Svetovni kongres zgodovinarjev — patristov, ki je bil letos tu. G. profesor je obiskal tudi »Naš dom«, pač pa moral kmalu oditi predavat v Nemčijo. Radi bi, da bi se dalj časa pomudil in tudi nam kaj povedal iz bogate zgodovinske zakladnice.

Pa drugič, kajne, gospod doktor! — Pri svojih sorodnikih v Bedfordu se je oglasil g. Marko Krajnc, prav tako iz Rima. Tudi na »Naš dom« ni pozabil, vendar mu je bil čas tako odmerjen, da se je samo »obrnil« in odšel nazaj. Povabili smo ga, naj bi prišel svojo zlato mašo prihodnje leto sem obhajati, vendar bo verjetno dobil še več takih vabil na druge strani. — Vsem obiskovalcem se lepo zahvalimo za obiske in vabimo: Pridite še!

Za Božič: Običajna župnikova pot pred prazniki bo: V soboto, 28. novembra, ob 10. dopoldne sv. maša v Aberdare. — Popoldan ob 4. prilika za spoved v Bargoed. — V nedeljo, 29. nov. (izseljenska nedelja), bo ob 4. pop. sv. maša v cerkvi na Midland Rd., Bedford. — V nedeljo, 6. decembra, ob 11. dop. sv. maša v Rochdale. — V nedeljo, 13. dec., ob 5. pop. v naši kapeli v Londonu. — V soboto, 19. dec., zvečer prilika za spoved v Bradfordu pri Sv. Patriku. — V nedeljo, 20. dec., dop. ob 9. sv. maša pri Sv. Avguštinu, Leeds, in popoldan ob 4. sv. maša v Keighleyu. Za Božič sam in morebitne spremembe bodo posebej objavljene. Povsod je prilika za spoved.

Sama sta ostala: Gori na Škotskem živé Hraševčevi. Kraji niso preveč obljudeni in ljudje se izseljujejo. Tako se je zgodilo, da sta Hraševčeva fanta ostala na celi šoli sama. Ali bodo šolo ukinili, pa še ne vedó.

BEDFORD. — Prvo oktobrsko nedeljo smo lepo praznovali v cerkvi Sv. Jožefa z mašo in blagoslovom. V dvorani smo pa potem napravili več posnetkov za radijsko oddajo.

LIEGE-LIMBURG

Društvo »*Slavček*« iz Waterscheja je poskrbelo za nagrobni spomenik † *Stanku Jurčiču*, ki je pred skoro 2 leti postal žrtev prometne nesreče. Spomenik je stal fr. 2000.—; fr. 1340.— so darovali rojaki, fr. 660.— je dalo društvo.

Poročali smo že o lepo uspelem dnevnem izletu slov. pevskega zbora iz Eisdena v Lusemburg. Poročilo moramo nekoliko popraviti. Stroškov izleta namreč ni krilo Društvo sv. Barbare, marveč pevci sami.

Naš rojak iz Eisdena, g. *Jože Globevnik*, bivši član Slomškovega krožka, član moškega in mešanega zbora ter odličen igralec, je z odličnim uspehom dovršil šolo za tehničnega inženirja. K sijajnemu uspehu iskreno čestitamo! Toplo se mu zahvaljujemo za požrtvovalno sodelovanje v preteklosti in smo prepričani, da bo tudi v bodoče ostal zvest naši skupnosti.

Odlično se je skazal tudi g. *Hinko Mlekuž* iz Cherata, ki je to leto končal z najboljšim uspehom mehanično šolo. Kljub težkim zunanjim okoliščinam je bil vedno prvi v šoli. Čeprav je še mlad, si bo odslej sam služil svoj kruh. Svoje znanje pa si bo spopolnjeval v večerni šoli. Bravo, Hinko! Zgled Tvoje dobre »none« naj Ti bo vodilo v življenju!

Poroke: Pred meseci že je g. Cesar Franc iz Waterscheja popeljal pred oltar gđ. Nely Goerts. — Gđ. Olga Koželj, naša pevka iz Waterscheja, je sklenila zakonsko zvezo z Julijem Hinant. Iskreno čestitamo in želimo obilo sreče!

KRSTI: V družini Janeza Železnika iz Sluizena so že pred meseci dobili ljubko hčerkico, ki je dobila ime Sonja. — Tudi pri Evaldu Čartar-Drstvenškovih v Mechelenu so dobili deklico Frido-Marijo. — V Zwartbergu je Bog zakon g. Vidic Petra blagoslovil s hčerko Karmen. — Pri Vinku Jakoš-Gromovih pa je presrečen mali Petrček, ker je dobil ljubko sestrico Marijo Terezijo.

Vsem srečnim družinam toplo čestitamo in želimo, da bi novokrščene deklice rastle Bogu v čast, staršem v veselje, narodu in Cerkvi pa v ponos.

Naš rojak iz Zwartberga g. J. Božič je v bolnici v Geneku iskal zdravniško pomoč. Upamo, da je že vse v redu.

CHARLEROI-MONS

V sanatoriju znanega kraja Marcinelle je doživel rojak *Karel Grebenc*, roj. 1911. v Trbovljah. Počiva na pokopališču, kjer leži toliko žrtev, ponesrečenih pred tremi leti. Naj počiva v miru!

V družini Jožeta Grobovšek, upokojenega rudarja v Auvelais, se je poročil najmlajši sin Danijel in sicer v Jemeppe-sur-Sambre z gđ. Ginette Godfrin. — V družini rojaka Rafaela Hvala, ki uživa svojo pokojnino v St. Amand, pa je stopila pred oltar hčerka Lilijana in obljubila zvestobo Marcelu Hocq. — Srečno!

Izpit letošnjega dopisnega tečaja za slovenščino so naredile še naslednje: Terezika Čar iz Boussu, Mariza Gasparri in Mija Žonta iz Elouges in Margerita Kogej iz Flénu. Naj sledijo še drugi!

Naš pevski zbor »*Jadran*« je priredil zase lep izlet. Pogledali so tudi čez mejo ob reki Meuse, dol na Francosko.

PAS-DE-CALAIS

Lepa skupina otrok je začela obiskovati verouk in slovenščino. Pouk se vrši kar na petih krajih: v Bruay, Méricourt-Mines, Maroq, Vingles in Fosse V.

Zakrament sv. zakona so sklenili: 14. avgusta Otmar Pečnik z Marie Hombrauck, 12. 9. Stanislav Cene z Mirno Miani. Naj jih Gospod podpira na novi življenjski poti.

Umrla sta: 13. septembra Rotija Pistotnik, stara 66 let, ter 27. septembra Mathieu Kurmanschek, star 81 let, znani izdelovalec harmonik in finega pohištva. Naj jima bo Bog milostljiv! Obema družinama naše sožalje.

Draga Rotija!

Po težki kratki bolezni si nas nenadoma zapustila. Rojena 1893. v Lipljah v Tuhinjski dolini. Leta 1919 se je poročila z Janezom Pistotnikom in z njim 1924. nastopila težko pot v tujino. V zakonu se jima je rodilo 7 otrok, katere je res lepo vzgajala. Kot članica bratovščine „Vednega rožnega venca“ od njene ustanovitve je prav do zadnjega nosila njen prapor. Nikdar se ni izgovarjala, da ne more. Ne slabo vreme ne bolezen je nista za-

† Rotija Pistotnik

držali. Že težko bolna ga je še nosila 15. avgusta na slovenskem romanju na Loretto. Zato članice in prijateljice v resnici čutimo to težko izgubo.

Naj bo zgledni materi in dobri prijateljici lahka tuja zemlja. Njena duša pa naj prejme plačilo za vse dobro, ki ga je tu napravila.

Odbor „Vednega rožnega venca“ in prijateljice.

LIEVIN. — Lepo pripravljen je umrl dne 14. septembra Alojz Gumzej, rudar v pokoju, v starosti 77 let.

Za obiske v teku dolge bolezni in za obilno udeležbo pri pogrebu se njegova družina vsem pristržno zahvaljuje.

Bog mu daj večni mir!

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONTCHÉUIL, 35 rue de Sèvres (métro: Sèvres-Babylone).

Nihče od Slovencev ni sicer dolžan, da bi moral vsako nedeljo priti vprav k slovenski službi božji, vsak je pa kot katoličan dolžan, da gre vsako nedeljo k sveti maši; kjer je pa slovenska služba božja, je seveda naravno in tako rekoč samo ob sebi razumljivo, da se je Slovenci udeležujejo, ker imajo

na ta način veliko milost in srečo, da lahko tudi v tujini v domačem jeziku in domačih okoliščinah tudi pred Bogom nastopajo kot družba, ki se pred Bogom zaveda svojih dolžnosti, v Cerkvi pa svojih pravic. Slovenski duhovniki smo prav za to tukaj, da ima vsakdo priložnost v domačem jeziku izpolnjevati svoje verske dolžnosti; vsi skupaj pa, da imamo možnost z enim srcem in eno dušo moliti za svoje in našega naroda potrebe.

Poroke: V zakramentu svetega zakona so si obljubili zvestobo in ljubezen: Stanislav Korošec iz Sv. Trojice nad Cerknico in Alojzija Klučar iz Blok; Herman Bizjak in Marta Krapez, oba iz okolice Ajdovščine, prvi iz Otlice, druga iz Kovk. Ta dva para sta se poročila v Parizu, medtem ko je Alojz Perenic šel po svojo nevesto Marito Marijo Žitko na Tržaško, kamor je prišla iz domovine in kjer sta se poročila 12. avgusta 1959.

Novim slovenskim družinam želimo na njihovi poti vse dobro in lepo!

Krsti: Po krstni milosti so postali člani katoliške Cerkve: Mitjan-Izdior Markic, sin Izidorja Markic in Ane Hus; Bernardka Totter, hčerka Jakoba Totter in Marije Strucelj; Elizabeta Sabec, hčerka Alojzija Sabec in Stanislave Marčina; Milena Pezdir, hčerka Cirila Pezdir in Ide Ribaric. — Želimo, da bi bili otroci starem vedno v veselje in da bi rastle v milosti pri Bogu in pri ljudeh!

Emigracija. — V Kanado je odšla družina Jakoba in Marije Totter, katerih hčerka je bila krščena 21. septembra, ko je bila iz domovine pri njih na obisku ženina mati. — V USA je odšla gdč. Ljudmila Knez.

KDOR ŽELI MOHORJEVE KNJIGE, NAJ JIH ČIMPREJ NAROČI PRI G. ČRETNIKU.

GRÈNOBLE (Isère). — Dne 29. avgusta se je poročil slovenski Janez — SLOVENEK Janez, ki si je za svojo življenjsko sopolnico izbral Belgijsko gdč. DELVAT Gislène. Želimo obilo sreče!

NICE. — Koncem septembra smo imeli v svoji sredi gg. Čretnika in Flisa iz Pariza in v nedeljo 27. septembra smo se v lepem številu zbrali pri skupni službi božji.

Dne 28. septembra je bil krščen Robert, sin. Galić Milana in Kršek Ane.

V Avstralijo sta odpotovala Marijan Sak-sida z Zelenega hriba in Anton Tomšič iz Knežaka.

MARSEILLE. — Dne 12. septembra se je moral podvreči precej težki operaciji msgr. KEREC, bivši apostolski vikar na Kitaj-skem. Dobre volje tudi pri operaciji ni zgubil, dosti mu je pa pomagala pri hitrem okrevanju. Želimo mu, da bi se mogel čimprej zopet z mladostno silo vrči v svoje delo.

Dne 30. septembra sta se poročila v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega Štefan Udo-vic in Dodic Jolanda, oba doma iz Obrova pri Ilirski Bistrici. Naše čestitke!

LYON. — V nedeljo, 4. oktobra, smo imeli na svoje veliko veselje zopet sloven-sko službo božjo, ki sta jo opravila gg. Čret-nik in Flis iz Pariza. Pri tej službi božji sta se poročila naša lijonska rojaka (lijonska rojaka po sili razmer!) Slavko Gustinčič iz Tatr in Danila Sila iz Gornjega Vremena (nevesta je zato za ta dan naročila res lepo vreme!). »Gostijo« sta pripravila gospa in gospod Perko v prostorih tamošnje župnij-ske dvorane, za dobro voljo pa sta skrbela s svojo harmoniko gospod in gospa Humar. Novoporočencema še enkrat vse najboljše!

CREUSE. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 15. novembra, ob 10 dopoldne v župni cerkvi v CLUGNAT. Vsi Slovenci iz bližnje in daljne okolice prijazno vabljeni! Za skupno kosilo se javite pri Martinu Horvatu, čigar god bomo takrat slovesno obhajali.

OB LUKSEMBURGU

Naši bolniki: 1. oktobra je morala v bol-nico Algrange vdova *Madotto*. Jetra ji na-gajajo in srce. Dali so ji injekcije in je zdaj boljša. — *Toneta Goriška* sem našel, hvala Bogu, bolj vedrega in veselega. Po šestih mesecih bolnice in po štirih opera-cijah se mu končno le zdravi noga, katero mu je stroj na rudniku malo da ne od-trgal. — *Cila Levart* je še vedno v bolnici v Metzu. Reva je v postelji že toliko časa. Včasih že težko razloči to in ono, a srce je še močno in jo drži pri življenju. — 4. ok-tobra mi je pred mašo gospa *Kogoj* iz Pien-nes-a povedala, da so odpeljali v bolnico Bricey njenega moža. — V Audun-le-Tiche-u

je 8. oktobra tamkajšnji župnik podelil sv. maziljenje *Francu Obetu*, doma iz Cerkna na Primorskem. Huda silikoza, zaradi ka-tere je bil že dvakrat v bolnici v Strassbur-gu, se mu je spremenila v še hujšega raka. — Naša rojaka *Anžlovar* in *Zorko* iz Tuc-quegnieux, že toliko let v postelji, vdano prenašata svojo bolezen in svoje trpljenje. Tukaj človek vidi res, da ju sam Bog ohranja pri življenju.

Rojaki, večkrat se spomnimo v molitvi naših bolnikov!

Draga Viktorica in Anton Jankovič!

Vso srečo v novem stanu in obilo božjega blagoslova želi Tvoja krstna botra — Tebi, možu

Marija in Franc Kogoj, Joudreville.

Naj Vaju ljubi Bog spremlja po poti sreče in zvestobe do konca dni življenja!

OB NEMŠKI MEJI

Iz naše pisarne:

POROKE sklenjene v cerkvi, prijavlje-ni v naši pisarni): Soldatič Joahim iz Creutz-walda s Carmelino Campagna. — Stanislav-Viktor Rugelj z Marijo Ivanko Paszkowiak v župni cerkvi Hochwald dne 3. 10. — Iste-ga dne se je v isti cerkvi poročil Mirko Viš-nikar z Eleonoro Streiff, oba iz župnije Hochwald, 7. oktobra pa v Habsterdicku pri Marijinem oltarju Rudolf Cijak z Ma-rijo Kumpuš. — Vsem imenovanim in tudi neprijavljenim želimo vse dobro!

KRST: Dne 13. 9. je prejel sv. krst Erja-vec Roman, sin Ivana Erjavec in Marije Mir-tič v Creutzwaldu, Neuland Cité.

Njemu in tudi neprijavljenim želimo, da bi dočakali visoko starost v miru in zadovolj-stvu!

UMRLI SO: 9 let stari *Srečko Kline* je po dolgotrajni bolezni umrl v Creutzwaldu in bil istotam cerkveno pokopan 9. sept. — Iste-ga dne pa je umrla v Creutzwaldu *Marija Brvar* in bila 12. sept. prav tam cerkveno pokopana. — Pretresla nas je ne-nadna smrt *Petra Jerkovič* (61 let star), ki je utonil 22. 9. in bil pokopan v Neunkir-chen pri Sarreguemes. Pogrebne obrede je opravil pravoslavni duhovnik č. g. Ga-rič iz Pariza. — Nepričakovano je zadela kap našo rojakinjo *Amaliyo-Katarino Tav-čar* iz Habsterdicka; cerkv. pokopana v Stiring-Wendel v sredo, 30. sept.

Vsem želimo večni mir, sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Imeli smo obisk hrvatskega duhovnika g. Petra-Jozefa Markovića, ki je prihital iz Turina v naše kraje ter ostal v naši okolici 16 dni. Obiskal je mnoge svoje rojake. Ker je bil prvičkrat v naših kolonijah, ni mogel obiskati prav vseh. Vendar pa je bil povsod hvaležno sprejet, zlasti še od novodošlih Hrvatov, ki so lepo opravili ob tej priliki sv. spoved in prejeli sv. obhajilo. Želimo, da bi za lepe božične praznike zopet prišel k nam! Brate Hrvate in vse druge iz Jugoslavije pa lepo vabimo, naj v tem času — kadar morejo — še naprej obiskujejo našo službo božjo v Merlebachu in po kolonijah! Vedno dobrodošli!

Kar dva naša mašna strežnika sta zbolela: Potočnik in Povh. Prvi leži v bolnici v Nancy, drugi na Hochwaldu. Oba sta bila vedno prav pridna za službo božjo, zato jima želimo skorajšnje zdravje, da bosta mogla zopet streči v Merlebachu. Tretji — Etienne Lizzi — si je roko zlomil, pa upamo, da bo kmalu lahko zopet zvonil z malim zvonom »naše« kapele, s katerim vabimo naše rojake vsako nedeljo k slovenski službi božji. Tudi drugi ministranti so prav pridni. — So navdušeni in radi pridejo, starši pa jih tudi lepo spomnijo, kadar je treba.

Globoko nas je pretreslo slovo našega g. dirigenta in organista g. Emila Šinkovec, ko je dobil poziv, da mora kot oficir v Alžirijo. Takoj po vojni je sodeloval pri našem cerkvenem petju, nato pa prevzel mesto dirigenta in pozneje še organista. Prepisal nam je cerkvene note. Cerkveni zbor »Slomšek« je izuril, da je z velikim uspehom nastopal vse nedelje in praznike v Merlebachu, Creutzwaldu, Habsterdicku in po raznih drugih krajih v cerkvah, na prostem, v dvoranh, pri radiu! Zahvaljujemo se mu iz srca ter srčno želimo, da bi se čimprej vrnil zdrav nazaj in prevzel zopet naš zbor! — Grims Stanko, slov. izseljenski župnik.

Pod Pireneji

Odpeljali smo se z bolniškim vlakom v 1200 km oddaljeni Lurd. Celo popoldne in celo noč je hitel naš vlak na kraj sreče in miru.

Čim bliže smo bili Lurdu, tem bolj smo molili, prepevali in z velikim hrepenenjem čakali trenutka, ko bomo zagledali ob velikih pečinah podobo lurške Marije, pred votlino pa na tisoče vernikov raznih narodov in dežel, ki so klečali, molili, peli in odkrivali svoja srca pre-dobri nebeški Materi.

Izstopili smo sredi visokih gora. Začutili smo ne le dober zrak, ampak tudi v srcu notranje veselje. Skrivnostni občutek miru, notranjega hrepenenja, nas je obdal. Tiho smo se odpeljali z avtobusom v naš hotel, ne daleč od svetega kraja. Zvečer smo že slišali med gorami odmev desetstisočev glasov »Ave, ave, ave, Marija« in videli velikansko procesijo s svečami. Dan za dnem smo nato po zaslugi voditelja škofijskega romanja — v posebni kape-li za nas v našem lepem jeziku slišali pri-digo, peli lepe naše Marijine pesmi in molili za naše drage bolnike, ki so bili z nami in doma. Z veseljem smo se pozdravili tudi z našimi brati in sestrami s Koroškega, ki so se pripeljali v Lurd z avtobusom. Tretji dan po našem prihodu je veselo završalo v našem hotelu. K italijanski skupini, ki je bila v istem hotelu, je prišla redovna sestra iz kraja Sarnico pri Bergamo, ki je prejšnji večer naenkrat ozdravela. 18 mesecev je bila hroma. Ko se je šla kopat v lurško vodo, je skočila pokonci in sama šla od tam, a ne več v bol-nico, ampak k skupini ital. romarjev, ki so stanovali pri nas. Govorili smo z njo, čestitali smo ji. Polna veselja je nato vedno hodila s procesijo popoldne in zvečer. Zdravniška komisija je ugotovila, da je popolnoma zdrava. Kako smo bili veseli tega dogodka! Še bolj iz srca smo molili, še bolj smo peli naše lepe pesmi, ki so se razlegale povsod, kamor smo prišli.

Pred odhodom smo še enkrat pohiteli k lurški votlini, še enkrat povedali naši ljubi ne-beški Materi svoje želje ter s težkim slovesom odšli na vlak, nazaj v boj, nazaj v babilonsko zmešnjavo sedanjega sveta. Ločili smo se med seboj kot bratje in sestre in v neizbrisnih spominih na lepe dneve v Lurdu začeli zopet svoje delo.

Doma smo dobili naše drage, ki so se iste-ga dne vrnili iz domovine in povedali, da je bilo tudi tam lepo.

Silna vez, ki nas združuje, ni samo kruna vez, ampak vez iste globoke vere, da smo sinovi in hčere istega dobrega nebeškega Očeta in dra-

ge naše duhovne Matere Marije! Na to mislimo, dragi izseljenci, in mnogo lažje bo naše življenje! — St. Grims, Merlebach.

BAVARSKA

Ze dolgo se nismo oglasili iz teh krajev Nemčije. Tu smo zelo razkropljeni. V zadnjih letih so nekateri odšli preko morja v Ameriko, nekateri pa so se preselili na drugi svet, kjer ni več solzne doline.

Med temi omenjamo na prvem mestu vzornega rojaka *Jakoba Solce*, roj. 1888. v Vrhuljah pri Krškem, kmeta, ki je bil med vojno od nacistov izseljen. Bil je vedno dobre volje in vedrega značaja. Igral je harmoniko, še rajši pa je vsak dan zabrenkal na citre. Njegov pogreb je bil 27. 6. 1957 v Landshutu. Ker je mežnaril tudi Ukrajincem, je pogrebne obrede poleg našega g. Franca Šeškarja iz Münchena zmolil v staroslovenščini tudi ukrajinski duhovnik. Zdaj je za cerkovnika njegov sin Jaka. Blagemu rojaku želimo večni pokoj in plačilo pri Bogu!

V Münchenu so umrli: že l. 1953 Jurij Barnabič in 1954 še Karlina Barnabič, doma iz Istre; v Gautingu je l. 1951 zatisnila svoje oči za vedno Marija Herzog iz Mokric pri Krškem; v Münchenu je umrl tudi Anton Jančič, ki je bil tudi izseljen prisilno iz Ortnic pri Kozjem in je živel v Landshutu. Leta 1956 je v Landshutu končala zemeljsko pot vdova Ana Debeljak iz Prevorja, tudi izseljenka.

Omenjamo dalje smrt rojaka Miha Kolarja, roj. 1870, odličnega mizarja, doma iz Kozjega. Vsega skupaj je preživel v Münchenu, kjer je umrl l. 1954, kar 55 let! — V Marienheide pri Kölnu je l. 1952 še mlada umrla Hermine Planka, roj. 1928 blizu Rajhenburga.

PORURJE

KRSTI: Zadnjič smo poročali, da so v juliju in avgustu prejeli sv. krst sami fantki. Kot smo pričakovali, na punčke res ni bilo treba predolgo čakati. 23. avgusta je bila v župniji St. Clemens v Oberhausen-Sterkrade krščena Marija Rifelj, hčerka Viljema in Ma-

rije Rifelj iz Holtena. — Prav tam in istega dne je prejela sv. krst Anemarija Terezija Hrib staršev Ivana in Ivanke iz Osterfelda. — 30. avg. je bila sprejeta za božjega otroka Danica Krpan, hčerka Štefana in Zofije iz Sterkrade. — Edini fantek, ki je bil krščen v tem obdobju (13. septembra), je krepki Anton Rudolf Žunič, staršev Antona in Neže iz Oberhausena. — Za njim pa je prejela zakrament božjega otroštva punčka Elizabeta Zupan, in sicer 27. septembra v cerkvi St. Johann v Altenessenu. Pa ji ni bilo usojeno dolgo živeti. Tako je bila slabokrvna, da jo je Bog kmalu, 2. oktobra, poklical med angelčke. Pokopali smo jo na Nordfriedhof v Altenessenu 6. oktobra.

Botri in botrice naj dobro popazijo na svoje varovanke in varovančke, žalujočim staršem Zupan pa želimo, da se kmalu potolažijo. Saj imajo priprošnjico, lastnega otroka, v nebesih!

POROKE: Za vse življenje sta se zvezala dne 29. avgusta v Walsumu Jože Krajger iz Muretincev in Annemarie Hoffmann iz Walsuma. — 5. septembra sta si obljubila ljubezen in zvestobo Pongrac Lesjak in Kristina Nadisberg. Ženin je iz Bukovcev, nevesta pa od Sv. Marjete niže Ptuja. Poročila sta se v St. Clemens, Sterkrade. — Čez teden dni, 12. septembra, pa sta stopila pred oltar Franc Koželj iz Stranj pri Kamniku in Kristina Lakner iz Dragatuša. Poroka je bila v St. Johann, Altenessen. Konec septembra, 26. sept., pa sta se vzela Maks Kos iz Raven pri Krškem ter Christl Tröder. Poročila sta se v cerkvi St. Laurentius v Gelsenkirchen-Horst.

Vsem mladoporočencem obilje božjega blagoslova.

*

Take veselice, kot smo jo imeli dne 27. septembra v Sterkrade, tu v Porurju še ni bilo. Takšno je bilo mnenje vseh, ki so se je udeležili. S Katoliškega doma, kjer je bila veselica, je visela 5 metrov dolga slovenska zastava. Dvorana sama je bila zelo okusno prirejena. Le eno napako je imela: za vse udeležence je bila premajhna. Kakih sto jih je moralo oditi, ker ni bilo več prostora. Za jedačo in pijačo je bilo dobro preskrbljeno, le kranjskih klobas je na žalost že ob 10 zvečer zmanjkalo. Za godbo in ples je poskrbel kvintet naših fantov.

Med splošno zabavo smo zlicitali dve torti, največ zabave in veselja pa je pripravil bogat srečolov, nad tristo dobitkov, ki so jih nabrali naši fantje sami. Glavni dobitnik je bil »Zaklad kralja Matjaža«, tako bogato darilo, da si ga srečni dobitnik ni upal pokazati!

Vsem, ki so se s požrtvovalnostjo trudili, da se je veselica tako posrečila, velja zahvala nas vseh.

Septembra je slov. duhovnik Janez Zdešar odšel na dopust. Nadomestoval ga je dr. Nace Lavrenčič, podravnatelj solnograškega bogoslovja. Naj se mu tudi na tem mestu za njegovo pripravljenost in prijaznost zahvalimo!

Pa še eno veselo! Dobili smo še enega slovenskega duhovnika! Konec septembra je nastopil novo službo g. Ciril Turk. Do sedaj je bil stolni kaplan v Salzburgu. Odslej naprej bo dušni pastir za Slovence v območju Oberhausena in na ozemlju zahodno od tega mesta. G. Ciril Turk stanuje v Oberhausen-Sterkrade, Inselstr. 31, to je tam, kjer je do aprila tega leta stanoval slov. duhovnik Janez Zdešar.

NOVI SLOVENCİ: Družino g. Theodorja Lammers in njegove gospe Verice Novak v Lindenheuvel je dne 11. avgusta razveselil sin. Pri krstu je dobil ime Frančišek. — Anton Robek in njegova žena ga. Cili Gril iz Heerlen-a pa sta dobila dne 22. septembra sina-prvorojenca. Krščen je bil v farni cerkvi v Heerlenu in dobil ime Anton Marija Frančišek. — Srečnim staršem naše iskrene čestitke. Francku in Tončku pa želimo obilo božjega blagoslova in zdravlja!

Naši bolniki: Še vedno leži bolan na svojem domu g. Franc Pobežin iz Hoensbroeka. Želimo mu, da bi se kmalu popolnoma pozdravil.

Naši rajni: Že petič v teku enega leta je smrt posegla v slovenske vrste. V nedeljo dne 13. septembra je tragično preminil g. Johan Senekovič iz Brunssuma. Bil je član Društva sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum in goreč podpornik pevskega društva

»Zvon«. Pri pogrebu se je okrog zastave Društva sv. Barbare zbralo lepo število rojakov, da se poslovijo od pokojnika. Naj mu bo lahka tuja zemlja, njegovi duši pa naj bo Bog dober sodnik. Naj počiva v miru!

Vinske trgatve: Kot vsako leto so tudi letos priredila društva sv. Barbare svoje vsakoletne slovenske vinske trgatve. Prvi so bili v Hoensbroek dne 20. septembra. Trgategv je zelo lepo uspela in obisk je bil proti vsemu pričakovanju dober. — Naslednjo nedeljo pa so imeli trgategv v Puth-Shinen in sicer Društvo sv. Barbare iz Heerlerheide-Brunssum. — 4. oktobra pa je imelo trgategv Slov. pevsko društvo »Zvon«. Obisk sicer ni bil tako številen, a kljub temu je bilo lepo. Posebno lepa je bila otvoritev s slovenskim plesom v narodnih nošah. Tako spoznavajo domačini, kako se slovenski človek zabava v času vinskih trgategv.

30 let „Zvona“

Večkrat smo že čitali v »Naši luči« o jubilejih društev tu v Holandiji, Belgiji in Franciji. Sedaj se zopet oglašamo iz Holandije, Heerlerheide in prosimo, da bi ta članek našel prostor v »Naši luči«.

30-LETNICA PEVSKEGA DRUŠTVA »ZVON«

Težko je opisovati delovanje tega pevskega društva v preteklosti, ker so bili vsi zapisniki in društvene knjige za časa nemške zasedbe uničene. Vendar želim vsaj po spominu vsaj nekoliko opisati delovanje našega pevskega društva.

Pred 30 leti so se začeli Slovenci v Limburgu organizirati v svojih slovenskih društvih sv. Barbare. Po vseh naših kolonijah je obiskoval Slovence in daroval sv. mašo p. Teotim. A petja ni bilo. To mu ni bilo všeč. Hotel je, da bi pri slovenski službi božji prepevali. Šel je na delo. Začel je iskati in izbirati pevce, trdil se je cele tedne, šel je od Slovencev do Slovencev in iskal pevcev. Povabil jih je v dekleško šolo v Heerlerheide. Že k prvi vaji se nas je zbralo lepo število, starih in mladih, fantov in deklet. Gospod pater je pripeljal s seboj tudi pevovodjo. Bil je mlad, pa zelo resen gospod z imenom Geizer. To je bil prvi pevovodja — Nizozemec. Resno je prijel za delo, saj je hotel iz nas napraviti dober zbor. Prihodnjo

medeljo smo imeli zopet vajo, a prišlo je veliko manj pevcev, ker so se zbalí strogega pevovodje. Po nekaj tednih nas je ostalo še okoli 20, ki smo vztrajali in hodili redno k vajam. S tem je bilo pred 30 leti ustanovljeno Slovensko pevsko društvo „ZVON“. To je bilo v letu 1929.

Najbolj je bil vesel pevskega društva č. g. p. Teotim. Stalno je obiskoval pevce in koval načrte, kako pevsko društvo izboljšati. Bog je blagoslovil njegova prizadevanja, vse je šlo po njegovih načrtih. Radi smo ga ubogali, četudi on ni bil pevovodja, bil pa je zato ustanovitelj društva, zraven pa tudi zelo delaven in dober pevec.

Kjer pa je društvo, tam mora biti tudi zastava! Društvo sicer bi imelo denarja, da bi si kupilo zastavo, pa je šel spet pater od osebe do osebe in zbiral prostovoljne prispevke, dokler ni zbral potrebne vsote. Tako smo dobili lepo zastavo s podobo sv. Frančiška. S ponosom smo se zbirali okrog te lepe zastave. Kmalu pa smo izgubili našega pevovodjo. Pater nam je kmalu preskrbel novega. Pa tudi ta ni dolgo ostal, ker je imel preveč dela s svojim holandskim društvom. Kadar nismo imeli drugega dirigenta, nas je učil p. Teotim. Pa zanj je bilo težko, ker je bil preobložen z delom med Slovenci v Limburgu.

Medtem pa je dorastla gospodična Slavica Zajc in prevzela vodstvo kot pevovodja v letih 1936–1939, ko se je poročila. V času njenega delovanja je zbor lepo napredoval in priredil več nastopov. Povsod se je odlikoval s svojim petjem, nastopil je tudi v radiu, odlikovan je bil z malo in veliko srebrno ter z veliko in malo bronasto kolajno, dirigentinja Slavica Zajc pa z lepim vencem, ki ga je podarila pevskemu društvu. Naša zastava je bila odlikovana s častnim trakom. Od 1. 1939 je bil naš dirigent mladi gospod Jožef Kocjan iz Passarta. Učil je petje tudi pevski zbor „Venček“. Tudi mladinski pevski zbor je že lepo prepeval pri sv. maši in imel več pevskih nastopov.

Tako je delovalo društvo do leta 1941. Hud udarec je zadel društvo z nemško zasedbo. Izgubili smo zastavo, odlikovanja, harmonij in mnogo cerkvenih in narodnih pesmi. Društvo je smelo prepevati samo še v cerkvi. Živelí smo v stalnem strahu, da nam bo tudi to prepovedano. K sreči se to ni zgodilo. V tistih težkih časih smo bili tudi v tiski za prostor, kjer bi naj imeli vaje. Tu sta nam priskočila požrtvovalno na pomoč gospod in gospa Kozole iz Heerlerheide. Dovolila sta, da smo imeli vaje v njihovem stanovanju. Kolikokrat smo se bali, da nas bodo nacisti zalotili in vse od-

peljali. Kozoletovim smo dolžni za njih velikodušno pomoč izredno veliko zahvalo. Oni so poleg patra Teotima največji dobrotniki našega društva.

*

Po dolgih štirih letih vojne je prišla zopet zlata svoboda. Društvo si je pridobilo novih članov, kmalu nas je bilo do 30 pevcev. Pater Teotim in g. Parfant sta nam preskrbela novega dirigenta v osebi g. van der Werf. Pevovodja smo takoj imeli, nismo pa imeli denarja, da bi plačevali pevovodjo, niti ni bilo not. Priredili smo vinsko trgatve in tako prišli do nekaj denarja. Tako se je začelo društvo po vojni lepo razvijati.

Nastopamo pri slovenskih, pa tudi pri holandskih prireditvah, rojakom-jubilantom hodimo prepevat podoknice, umrle rojake pa spremljamo s pesmijo-žalostinko na zadnji poti.

Slovenski starši so spoznali važnost pevskega društva, zato so radi dovolili, da so njihovi sinovi in hčere pristopili k temu društvu. Z veseljem gojimo slovensko narodno pesem in povečujemo v cerkvi službo božjo s slovensko pesmijo. Zadnjih 12 let in pol vodi naše društvo dirigent g. J. Willems, tudi Holanec, učitelj na srednji šoli. Z velikim navdušenjem deluje v našem društvu in kaže velike simpatije do Slovencev in željo, da bi še dolgo deloval med nami.

Pohvaliti pa moramo tudi naše zveste člane in članice, ki pridno hodijo k pevskim vajam. Posebno zahvalo zaslužijo oni, ki hodijo iz oddaljenih kolonij, Hoensbroeka, Brunssuma, Eygelshovena, ki imajo res daleč k vajam, pa se vkljub temu pridno in požrtvovalno vaj udeležujejo. Ponosni smo pa tudi, da imamo med pevci holandsko dekle, ki se je prav dobro naučila slovenske pesmi.

*

Vsem, ki so pripomogli pri ustanovitvi in življenju našega pevskega društva, priskrba zahvala! Bog daj, da bi naše pevsko društvo še mnogo let delovalo med slovenskimi izseljenci Bogu v čast in narodu v korist!

Anton R o b e k,

član pevskega društva „Zvon“.

Lep stenski koledarček Izseljenske zveze

Presrečen sem zagledal stenski koledar Slovenske izseljenske zveze za leto 1960. Kaj takega smo doslej pogrešali.

Na vsaki strani je lepa slika, kakšen motiv iz domačih krajev, velika kot razglednica. Spodaj je kalendarij v dveh barvah. Pod številkami je tudi ime svetnikov.

Fotografije so lepo izbrane na trdem papirju, da je mogoče ob koncu meseca odtrgati in jo imati kot razglednico. »Sijajno!« je vzkliknil prijatelj, ko je videl ta stenski slovenski koledar. In ni drag. Če bi razglednice kupoval, jih ne bi ceneje dobil.

PAR VESELIH

Ima prav. — Odvetnik, ki je slovel kot dober pravnik, je zapustil veliko premoženje. V njegovem testamentu so našli sledečo zadnjo voljo: »Od norcev sem denar sprejel, norišnici ga zapuščam.«

Moda. — »Ali misliš, da smemo ženo soditi po njeni glavi, ali je pametna ali ne?« — »Ne po glavi, marveč po njenem klobuku.«

Ima prav. — Mati je kregala Tončka, ker je sedel pred Pazijem in mu kazal jeziček: »Tonček, tega vendar ne smeš!« — Tonček: »Saj je Pazi začel.«

Garancija. — »Ura, katero sem pri vas kupil, ni za nič. Po štirih mesecih se je ustavila, vi pa ste dejali, da bo šla vse moje življenje.« — »Res sem tako rekel, dragi gospod. Tedaj ste pa tudi strašno slabo izgledali.«

Pri zdravniku. — Zdravnik: »Žalibog vam ne morem pomagati, vaša bolezen je podedovana.« — »Škoda! Pa pošljite svoj račun mojim prednikom.«

Filatelist. — »Nove znamke so prav okusne, kajne, Ivko?« — »Meni se ne zdi. Če jih lepim, so ravno tako neprijetne kakor prejšnje.«

Na decembrskem listu zvemo, da je bil ta lep spomin na domače kraje natisnjen v Angliji, v slovenski tiskarni The Home Press. Čestitamo tiskarni! Naj ta koledarček poveča med izseljenci prepričanje, kako nam je potrebna Izseljenska zveza.

Rojaki, segajte po tem koledarju — zbirki lepih razglednic domačih krajev.
— Z. R.

Bliža se konec leta. Da ne bo »Luč« ugasnila, potrebuje denarja. Si že kaj dal letos zanjo? Ne pustimo, da bi zamrla! Saj je tolikim že leta in leta v tujini spremljevalka in preljuba znanka.

Rus v Švici. — Neki Rus je prišel s svojih neizmernih planjav v Švico. Prijatelji ga vodijo po najlepših švicarskih krajih in ga privedejo tudi v lep gradič na višini, s katere se je videl krasen razgled po švicarskih hribih. Rus gleda z gradiča in pravi prijateljem: »Kakšen krasen razgled bi bil tu, če bi ne bilo tega hribovja!«

Mesarjeva navada. — Oče privede svojo fantka k mesarju, da bi ga stehal. Fantka posade na tehtnico in ga stehatajo. »Koliko ima?« vpraša oče. »Dvajset kil s kostmi,« odvrne mesar.

Samostojen mož. — »Kdo vozi avtomobil, ti ali tvoja žena?« — »Ne vem, pravzaprav. Takole je: jaz držim za krmilo, ona pa pravi, kam naj krenem, kje naj ustavim, kdaj je treba oditi in tako naprej.«

STAREC IN SMRT

Neki starec je nabral drv v gozdu in jih hotel naložiti na svoj hrbet. Imel jih je nesti zelo daleč. Potrt je odložil težko breme in dejal: »Oh, če bi prišla smrt!« Smrt je prihitela. »Tu sem, je dejala. »Kaj mi hočeš?«

Starček se je prestrašil smrti in odgovoril: »Pomagaj mi naložiti drva na moja pleča.«

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — **Dopise** za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil, 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — **UREDNIŠTVO in UPRAVA** „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

UGANKE

ZLOGOVNICA

a, ca, ca, če, da, i, ja, kob, ljen, na, o, pi, pra, sam, skra, tej, va, ve, vi, zuv.

Iz gornjih zlogov sestavi besede, ki pomenijo: 1. stara..., železna srajca; 2. domače ime za oče; 3. ime apostola; 4. nasprotje od krivice; 5. sam; 6. pokrivalo; 7. kar ukrešemo iz kresilnega kamna; 8. ognjenik v Italiji.

Prva in četrta črka pravilno rešenih in drugo pod drugo podpisanih besed, če jih bereš od zgoraj navzdol, ti povesta voščilo mrtvim.

UGANKA „STEBER“

Iz črk: a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, b, č, d, e, e, e, e, i, l, l, m, o, o, p, p, p, r, s, s, t, t, t, t, v, v, v, z, z, z, z: — sestavi besede ki pomenijo: 1. žuželka, 2. prva žena, 3. kralj živali, 4. oče, 5. kdor krade, 6. domača žival, 7. kar imamo pod nogami, 8. kar je sezidano, 9. trije enaki soglasniki (predzadnja črka abecede), 10. ptica, ki ima najlepši rep, 11. obadva, 12. orožje starega viteza, 13. oče, 14. dvojica.

Po sredi bereš ime svetnice, ki se je žrtvovala za uboge.

1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		

UREJEVALNICA

Urédi zloge tako, kot je prav, in boš dobil lep verz slovenske pesmi:

SLO — SKI — FAN — PRI — VCI — A
— VEN — SMO — TJE — DRA — DOM.

POSETNICA

ANTE VOPOROZIK

Kaj je ta človek po poklicu?

REŠITEV UGANK

iz štev. 8 „Naše luči“:

Zlogovnica: MOLI IN DELAJ!

Posetnica: Elektrotehnik.

Zagonetka: Mohorjeve knjige bom kupil.
(Tiskarski škrat je spremenil Ho v Mo).

Napis: Čas je zlato!

*

UREDNIŠKI KOTIČEK

M. M., *Artiques, Francija*, in L. St., *Frey-ming, Francija*: Smo prejeli in pride na vrsto.

•

Več v zadnjih letih prišlih beguncev se je po večjem ali manjšem tavanju po svetu vrnilo domov. Seveda so jih tam prijeli in zaprli.

Eden teh piše, kako je bilo pri zaslišanju na »notranjem« odseku. UDBA ga je spraševala, kako to, da je odšel ilegalno čez mejo.

»Prav nič ne vem, kako je do tega prišlo. Bil sem popolnoma pijan takrat, ko sem šel čez mejo,« se je izgovarjal fant.

»In kako to, da si se končno spet vrnil v domovino?« ga sprašujejo naprej.

»Tudi to čisto nič ne vem. Bil sem spet popolnoma pijan in sem šel nazaj...«